

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 27. septembrī iesniedza Hoge Raad der
Nederlanden (Nīderlande) – Staatssecretaris van Financiën/L.W. Geelen**

(Lieta C-568/17)

(2017/C 424/33)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzējs: Staatssecretaris van Financiën

Atbildētājs kasācijas tiesvedībā: L. W. Geelen

Prejudiciālie jautājumi

- 1) a) Vai Sestās direktīvas ⁽¹⁾ 9. panta 2. punkta c) apakšpunkta pirmais ievilkums un 2006. gada PVN direktīvas ⁽²⁾ (līdz 2010. gada 1. janvārim spēkā esošajā redakcijā) 52. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka to piemērošanas jomā ietilpst arī interaktīvu erotisku priekšnesumu, izmantojot tīmekļkameru, nodrošināšana tiešraidē par atlīdzību?
- b) Ja atbilde uz pirmā jautājuma a) punktu ir apstiprinoša, vai formulējums “vieta, kur fiziski veic šos pakalpojumus” Sestās direktīvas 9. panta 2. punkta c) apakšpunktā un 2006. gada PVN direktīvas 52. panta ievaddaļā ir jāinterpretē tādējādi, ka noteicošā nozīme ir vietai, kurā modeļi uzstājas tīmekļkameras priekšā, vai vietai, kurā apmeklētāji aplūko attēlus, vai arī runa var būt par vēl kādu citu vietu?
- 2) Vai Sestās direktīvas 9. panta 2. punkta e) apakšpunkta divpadsmitais ievilkums un 2006. gada PVN direktīvas (līdz 2010. gada 1. janvārim spēkā esošajā redakcijā) 56. panta 1. punkta k) apakšpunkts, lasot tos kopā ar 2005. gada PVN regulas ⁽³⁾ 11. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka interaktīvu erotisku priekšnesumu, izmantojot tīmekļkameru, nodrošināšana tiešraidē par atlīdzību var tikt uzskatīta par “elektroniski sniegtu pakalpojumu”?
- 3) Ja atbildes gan uz pirmā jautājuma a) punktu, gan uz otro jautājumu ir apstiprinošas un, nosakot pakalpojuma sniegšanas vietu saskaņā ar direktīvu tiesību normām, ir jāizdara atšķirīgi secinājumi, kā tad ir nosakāma pakalpojuma sniegšanas vieta?

⁽¹⁾ Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par aproģējuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV 1977, L 145, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.).

⁽³⁾ Padomes 2005. gada 17. oktobra Regula (EK) Nr. 1777/2005, ar ko nosaka īstenošanas pasākumus Direktīvai 77/388/EEK par kopēju pievienotās vērtības nodokļu sistēmu (OV 2005, L 288, 1. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 3. oktobrī iesniedza Arbeits- und Sozialgericht
Wien (Austrija) – BUAK Bauarbeiter-, Urlaubs- u. Abfertigungskasse/Gradbeništvo Korana d.o.o.**

(Lieta C-579/17)

(2017/C 424/34)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Arbeits- und Sozialgericht Wien

Pamatlietas puses

Prasītājs: BUAK Bauarbeiter-, Urlaubs- u. Abfertigungskasse

Atbildētājs: Gradbenišvo Korana d.o.o.

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regulas (ES) Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās⁽¹⁾, 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesvedības, kurās tiek izskatīti *Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskasse* [Būvniecības nozares darbinieku atvaļinājumu un atlaišanas pabalstu fonds] (turpmāk tekstā – “BUAK”) prasījumi par iemaksu veikšanu, kas izvirzīti pret darba devējiem sakarā ar darba ņēmēju, kuriem nav pastāvīgas darba vietas Austrijā, norīkošanu darbā vai viņu norīkošanu darbaspēka nodrošināšanas ietvaros uz Austriju, vai pret darba devējiem, kuru juridiskā adrese nav Austrijā, sakarā ar darba ņēmēju nodarbināšanu, kuru pastāvīgā darba vieta ir Austrijā, ir “civillietas un komercietas”, kurās ir jāpiemēro iepriekš minētā regula, lai gan šie BUAK prasījumi attiecas uz iemaksām, proti, uz privāttiesiskām darba attiecībām un to mērķis ir nodrošināt ar privāttiesībām saistītās, no darba attiecībām ar darba devējiem izrietošās, darba ņēmēju tiesības uz atvaļinājumu un atvaļinājuma naudu, tomēr:

- gan darba ņēmēju prasījumu apmērs pret BUAK par atvaļinājuma naudas izmaksu, gan BUAK prasījumu apmērs pret darba devējiem par iemaksu veikšanu netiek noteikts līgumā vai darba koplīgumā, bet gan federālā ministra rīkojumā,
- iemaksas, kas darba devējiem ir jāmaksā BUAK, līdztekus izmaksu segšanai par darba ņēmējiem izmaksājamo atvaļinājuma naudu izmanto arī BUAK administratīvo izdevumu segšanai un
- BUAK saistībā ar tā šādu iemaksu prasījumu izvirzīšanu un izpildi ar likumu ir piešķirtas plašākas pilnvaras nekā privātpersonai, kas izpaužas tādējādi, ka:
 - darba devējiem ir pienākums iesniegt BUAK ziņojumus gan saistībā ar konkrētu gadījumu, gan regulāri katru mēnesi, izmantojot BUAK izveidotās komunikācijas sistēmas, līdzdarboties BUAK īstenotos kontroles pasākumos un atļaut tos veikt, nodrošināt BUAK piekļuvi darba samaksas, darījumu un citiem dokumentiem un sniegt BUAK vajadzīgo informāciju, kura neizpilde tiek sodīta ar naudas sodu, un
 - darba devēja ziņošanas pienākuma neizpildes gadījumā BUAK ir tiesības aprēķināt darba devēja veicamās iemaksas, pamatojoties uz paša veikto izziņu, turklāt šajā gadījumā BUAK ir tiesības saņemt iemaksas BUAK noteiktajā apmērā, neatkarīgi no norīkošanas vai attiecīgi nodarbinātības faktiskajiem apstākļiem?

⁽¹⁾ OV 2012, L 351, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 4. oktobrī iesniedza Raad van State (Nīderlande) – Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie/H.

(Lieta C-582/17)

(2017/C 424/35)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad van State

Pamatlietas puses

Prasītājs: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Atbildētājs: H.